

תת"ע 1252/12/12 - מדינת ישראל נגד תיתי ליאלי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 1252-12-12 מדינת ישראל נ' תיתי ליאלי
בפני כב' השופט יעקב בכר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

תיתי ליאלי

הנאשמת

הכרעת דין

ראשית דבר הנני מזכה את הנאשמת.

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפיו, ביום 26.05.2012 בשעה 23:12, שעה שנהגה בצומת הרחובות דרך הארבעה פנקס בעכו, השליכה מהרכב חפץ, עבירה בניגוד לתקנה 161(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

2. הנאשמת כפרה בעובדות כתב האישום.

3. התביעה הביאה כעד מטעמה את השוטר, רס"מ ג'וני שחאדה, עורך הדו"ח והגישה באמצעותו את הדו"ח וכך נכתב בדו"ח ת/1:

" בהיותי בניידת כחול לבן נסעתי ברחוב פנקס מכיוון הרמזורים לכיוון דרך הארבעה אחרי הרכב הנ"ל, הבחנתי ברכב הנ"ל שממנו נזרק מהחלון הימני הקדמי גרעינים לתוך הכביש, סימנתי לנהגת לעצור בצד תוך שמירה על קשר עין רצוף אני נגשתי לנהגת והסברתי לה את מהות העבירה. ליד הנהגת ישב בחור ועוד שלושה נוסעים במושב האחורי מצב הכביש היה תקין תאורה תקינה מזג האוויר היה נאה".

עפ"י הרישום בדו"ח הגיב הנאשמת ואמרה:

" לא נשלך שום דבר מהרכב, הכסף הולך לתרופות שלך....."

4. בחקירתו הנגדית ציין השוטר כי "אני נסעתי בעקבות הרכב . הייתי בקשר עין איתו. הבחנתי בחלון קדמי שנזרק גרעינים לעבר הכביש".

כאשר טענה הנאשמת בפני העד כי "היה חושך מצרים איך ראית". השיב: "זה היה כביש מואר".

כשנשאל העד על נוסע נוסף שיהיה איתו בניידת. השיב: "אני לא זוכר אם היה איתי מישהו".

5. מטעם ההגנה העידו הנאשמת ובעלה שהיה איתה ברכב ביום האירוע.

א. הנאשמת העדיה בפני ומסרה את הדברים הבאים:

"אני הייתי בטיילת עם עוד ילדים מהמשפחה. התחלנו לנסוע. השוטר נעמד מאחורינו. צפצף ואמר לעמוד בצד. הוא בצד ימני לא נתן לי להיכנס. עצרתי בצד, במקום שנוח לעמוד. אמר לי למה אתם זורקים גרעינים. החלונות של הרכב היו סגורים. שאלתי איך ראית. אמר שיש מצלמה בתוך הרכב. הפקח של העירייה אמר לא ראיתי, אני לא עד, לא אכפת לי. באתי לדבר עם השטר, היה עצבני, פתח את הספר למצוא את החוק. הוא הסתכל עלינו כמתנשא מעלינו. אמרתי לו שאני נוהגת הרבה שנים ואפילו לא היה לי דו"ח חנייה. רציתי לדבר איתו אך הוא סירב. רשם לי את הדו"ח, לא ידעתי שהוא ערבי. דיברתי גם בערבית וגם בעברית. אמרתי לפקח שהיה איתו, בערבית, תגיד לו שיהיה לו ולמשפחה שלו לתרופות. כשרשם את הדו"ח דיבר פעם ראשונה בערבית ושאל אם יש לי עוד מה לומר, אמרתי לו, שיהיה לו תרופות. ושאל יש עוד משהו. אמרתי מיליון פעם שיהיו תרופות".

בחקירתה הנגדית ציינה כי לא היו לה גרעינים ברכב.

כשנשאלה איזה דברי מאכל היו ברכב. השיבה: "לא היה לנו שום אוכל באוטו. שעה 23.30 בלילה. היו איתי שלושת אחיינים שלי. היינו בסיבוב בחוף. לאחר שנתן לנו את הדו"ח הלכנו לתחנה לבדוק מי המפקח שלהם. לא מצאנו אותו".

הנאשמת ציינה כי גם בחוף לא פיצחו גרעינים אלא רק אכלנו פיצה.

ב. מר מוחמד שלאבנה בעלה של הנאשמת העיד בפני ומסר את הדברים הבאים:

"אני נשוי לנאשמת. באותה עת היינו מאורסים. נסענו ביחד מהטיילת לכיוון בענה. הגענו לרמזורים של פנקס. היה שם חושך. הניידת הייתה בלי הצ'קלקה. אמרתי לאשה שזו ניידת מאחורינו ויש מצב שהיא תעצור אותנו. פתאום השוטר אמר לנו לעצור בצד. לקחנו שמאלה ואח"כ ימינה לכיוון יציאה מעכו והיתה שם תחנת דלק. עצרנו בצד. ירד השוטר. ביקש רשיונות. נתנו לו. אמר לאשה שהיא תקבל דו"ח. שאלנו על מה והוא אמר שתשאל את מי שיושב לידה. שאלתי מה הסיפור והוא אמר שאני יודע

שזרקנו גרעינים מהאווטו. אמרתי לו שהיה חושך ומזג האוויר קר והיה איתו פקח של העירייה. לקח את הרישיונות והתחיל לרשום דו"ח. אמרתי לו שיחכה והוא בכלל לא רצה לדבר איתי. הפקח של העירייה יצא מהרכב ושאלתי אותו אך הוא ראה משהו, הוא אמר שהוא לא ראה אך לא רוצה לדבר.

התקשרתי לכמה גורמים לבדוק אם באמת יש דבר כזה. רציתי שהשוטר ידבר עם קצין מודיעין ימ"ר וגם בפעם שעברה כשהייתי בבית המשפט סיפרתי לקצין תנועה את הסיפור והם התחילו לצחוק. גם הדוד שלי משרת בתנועה, ראה את הדו"ח ואמר שהדו"ח לא מוצדק ושהשוטר לא ציין את העד וזה דו"ח שנופל".

בחקירתו הנגדית נשאל העד מה אכלו באותו לילה השיב העד: "היינו בטיילת שתינו קולה ויצאנו. לא אכלנו גרעינים. היו לנו ממתקים במבה וביסלי.

עוד ציין העד כי בתוך הרכב לא היה אוכל .

כשנשאל העד למה חשב כי השוטר יעצור אותו. השיב העד: "בגלל החלונות השחורים".

6. דיון והכרעה:

תקנה 161(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 קובעת כי :

" (א)

(ב) לא ישליך אדם חבילה, צרור, אשפה, פסולת או כל חפץ אחר מתוך רכב."

מעיון בנסיבות המקרה עולה לכאורה כי הפסולת הושלכה על ידי הנוסע שישב במושב הקדמי ליד הנהגת ולא על ידי הנהגת - הנאשמת.

היה על עורך הדו"ח השוטר לרשום את הדו"ח במקרה דנן כנגד הנוסע ולא כנגד הנאשמת.

לפיכך בהתאם להוראות תקנה 161(ב) , לא ניתן לייחס לנאשמת את העבירה אשר בוצעה לכאורה על ידי נוסע ברכבה ואני מורה על זיכוי.

בשולי הכרעת הדין אציין כי לאור האמור לעיל לא מצאתי לנכון לדון במחלוקת העובדתית בין הצדדים.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשע"ד, 29 ינואר 2014, במעמד הצדדים